

Cesta z pekla

Nepočítal jsem s tím, nevěděl jsem, že se to může stát zrovna takhle. Jedna vteřina mi změnila život. Ale myslím si, že kdyby se to nestalo zrovna v tuhle chvíli, určitě by se to stalo v jiný moment mého života. Prožíval jsem si opravdu těžké období, zatím nejhorší v životě. Všechny mé jistoty se rozplynuly, štěstí pomalu vymizelo z mého života. Celé noci jsem probrečel a ve škole jsem se snažil neustále smát, chtěl jsem být vtipný a myslím si, že se mi to docela dařilo. Ke všem těm problémům se přidala jedna odporná věc, bezohlednost mé matky, jež se vrátila z vězení. To, že tam byla, jí nikdy zazlívat nebudu, ale to, že mě přestala brát jako člověka, naházela na mě spoustu problémů a očekávala, že se s nimi smírím, nebo že to prostě unesu. Já ale nikdy nebyl tak silný, jak jsem si přál. Dříve mi stačil pláč, teď už vím, že jsem si s tím měl vystačit, že by tak vlastně šlo fungovat. Bohužel jsem si to v tu dobu neuvědomoval a už mi to prostě nestačilo.

Jednou v noci nastal ten osudový moment, naprosto mě zdemolovaly nezájem mé matky a alkoholismus mé babičky. Nevím, jak mě to napadlo, ale rozebral jsem žiletku na holení a břitem jsem se pořezal nad kotníkem. Tuto jizvu tam mám doteď, mezi těmi všemi vždy poznám, která byla ta první. Poté nastala zatím nejdelší pauza mezi řezáním, byl to asi necelý měsíc. Poté už se vše rozjelo, je to jako vlak, který se mi dodnes nepodařilo zastavit. Mé depresivní stavy se neustále prohlubovaly. Byl jsem na tom špatně a neustále se to zhoršovalo, tím narůstala i má potřeba sebepoškozování. Řezal jsem se stále častěji a bohužel i hlouběji, jsem si jistý, že moje jizvy nikdy nezmizí. Jsou ale mojí součástí a já jich nelituji. Z mého řezání se stal rituál, vždy jsem si pustil písničku od Marilyn Manson – Running To The Edge Of The World. Když zaslechnu tuhle písničku, je mi k pláči.

Bohužel to nezůstalo jenom u toho, přestal jsem vidět důvod k životu, připadal jsem si jako přítěž pro všechny okolo mě. Všechny mé iluze zmizely, štěstí se ztratilo z mého života a já myslel, že přestalo existovat. Pokusil jsem se o sebevraždu, stalo se to jeden pátek, chtěl jsem se předávkovat léky, ten den jsem si pamatoval do konce života. Strašně mě bolela hlava, bylo mi na zvracení a měl jsem křeče v oblasti břicha. Spoustu času jsem ale prospal, pravidelně jsem se probouzel zhruba na deset minut, které jsem si protrpěl v nepopsatelných bolestech. To trvalo asi do neděle a v pondělí jsem šel znovu do školy, musel jsem dělat, jako by se nic nestalo, a to mě strašně užíralo.

Tak strašně jsem se potřeboval svěřit, ale neudělal jsem to, prostě jsem nemohl. Doteď o mém pokusu nikdo neví a doma to měli za bolest ze špatného jídla. Toto ale nebyl jediný z mých nezdařených pokusů. Bohužel jsem stále tady a píšu tento bezvýznamný příběh, který vámi bude brzy zapomenut. S tím ale stejně nic neudělám.

Z mého sebepoškozování se stal opravdu špatný zvyk, nebo spíše nutná potřeba, na které už jsem neviděl nic špatného, tedy spíše jsem o tom nepřemýšlel. Ani nevím, jak se to stalo, zrovna teď se pohybujeme v době asi dvou let od té osudné chvíličky, ve které jsem našel pomoc a hlavně utěšení. Bylo to to jediné a vlastně pořád to je to jediné, co mi pomáhá při každodenním životě. Víím, že je to nepochopitelné a neskutečně hloupé, ale bohužel to tak je. Nejspíš si říkáte: „Vždyť to musí strašně bolet, tak proč to děláš, jsi snad úplně blbec?“

Odpověď je, že jsem bolest nikdy necítil, což je opravdu nebezpečné, nejsem schopen odhadnout hloubku svého řezu, a to je u rukou opravdový hazard. Ani tohle mě bohužel neodradilo a jsem si jist, že ani nikdy neodradí. Vždy jsem věděl, že dělám něco jinak než všichni ostatní, chvíli mě to trápilo, ale postupem času mi to začalo být úplně jedno. A s tím, že jsem blbec, máte jenom pravdu, své problémy jsem se mohl pokusit řešit a ne se uchýlovat k nejjednoduššímu řešení. Nepokoušel jsem se o to, připadal jsem si příliš nepodstatně a mé problémy se jevily jako neřešitelné, bohužel jsem jen bezmocné stvoření.

Proto byste měli být lepší než já, není to vůbec složité. Díky své uzavřenosti a odmítání kontaktu s rodinnými příslušníky jsem odháněl a postupně se zbavoval svých přátel, zavíral jsem se v pokoji a veškerý volný čas trávil v posteli. Začal se měnit i můj vzhled, mé oči byly smutné a míval jsem prázdný pohled. Lidem ale stačil můj hloupý úsměv, nemám jim to za zlé, je to jenom moje chyba, měl jsem si o pomoc říct.

Bohužel jsem v té době na pomoc nevěřil, vše už pro mě bylo ztracené, svůj boj už jsem prohrál. Hledal jsem způsob, jak ze sebe dostat své pocity, kreslil jsem a vlastně doteď kreslím obrazy, jsou dosti depresivní a většina z nich i obscénní, ale byl jsem za ně opravdu rád, zhmotnil jsem své emoce, mohl jsem si na ně sáhnout, mohl jsem je zničit, mohl jsem s nimi dělat cokoli a hlavně jsem v tom už nebyl sám.

Je tu ještě jedna věc, díky jednomu svému učiteli své emoce a myšlenky mohu psát na papír, když si je přečte, je to jako bych se mu svěřil, za to jsem mu strašně vděčný. Tenhle člověk se zapsal do mého života a jsem za to neskutečně rád a opravdu si ho vážím. Bohužel mi tohle všechno nestačilo, řezal jsem se dál

a dospělo to až do stádia, kdy jsem si ubližoval každý den, přidalo se i trhání vlasů, dělání si modřin a pálení se a spoustu dalších věcí.

Jednou jsem to ale opravdu přehnal, způsobem, který nechci jakkoliv zveřejňovat, jsem si udělal chemickou omrzlinu. Nevěděl jsem, jak ji léčit, hrozilo mi, že nebudu mít dolní část nohy. Dodnes mám nad kotníkem jizvu velkou asi jako padesátikoruna, která nikdy nezmizí a je opravdu citlivá na dotek. V té době jsem byl poprvé u psychologa, ten mě na prvním sezení poslal k jinému odborníkovi, u kterého jsem vyplňoval nějaký test. Po jeho dokončení mi diagnostikoval depresivní poruchu a díky mým sebevražedným sklonům a zvětšujícímu se množství jizev mě urychleně poslali na psychiatrii. Nástup jsem měl za dva týdny po vyplnění testu.

Má matka nevěděla vůbec nic, nikdo z mé rodiny nechápal, proč mě poslali na blázinec, jediné co věděli, bylo jenom to, že asi nejsem normální. Jednu noc, která je v mém životě opravdu podstatná, za mnou do pokoje přišla moje matka, sedla si vedle mě a zeptala se, co se vlastně děje, že vlastně nerozumí tomu, proč mě chtějí hospitalizovat. Nic jsem jí neřekla, jenom jsem si mlčky stoupl a postupně jsem si sundal oblečení, nejdříve ponožky, potom tričko a nakonec kalhoty.

Matka viděla celé mé znetvořené tělo plné jizev. Nejdříve si všimla mé omrzliny, byla to totiž velká otevřená rána, ze které neustále tekla hnis a okolo byla mrtvá kůže. V tu chvíli se mi změnil celý život, v očích mé matky byla vidět lítost, smutek a selhání. Oblékl jsem se a mlčky jsem se posadil vedle ní, v hlavě mi běžela jediná věc, tohle se stát nemělo, tohle neměl být můj život, sám ze sebe jsem udělal trosku. Což mě strašně mrzí, vždy jsem si přál být tatínekův chlapeček. Matka odešla se slovy, že tohle ode mě nečekala a že to musí jít vydýchat ven, mě nechala samotnou v pokoji a odešla.

Po asi půl hodině se vrátila a já jsem se od ní držel dál, nechtěl jsem s ní mluvit. Popravdě jsem to od sebe nečekala, tohle jsem přece neměla být já. Za dva dny mě hospitalizovali na psychiatrii. O to se ale s vámi dělit nechci. Nyní jsem pod kontrolou psychiatra a mám i novou psycholožku, musím brát antidepressiva a léky na spaní, díky nimž se cítím jako troska. Jsem na tom stále špatně, ale ne tak moc jako před hospitalizací. Bohužel se vše rapidně zhoršuje, opět padám dolů, tak strašně rychle, že ani nevím, jak se to stalo.

Moje nálada je stále horší a horší, občas mám náladu, že ani nevím, jak se vlastně cítím. Své léky jsem přestal brát a čekám, až jich budu mít dost, chtěl bych totiž zemřít. Nechci už tady být se svou rodinou, nechci, aby mi neustále ubližovali. Včera se stala jedna záležitost, která pro mě byla neúnosná, rozřezal jsem si ruku, ale bylo z ní až moc krve a já zakrvácel celý koberec. Naštěstí si

toho nikdo nevyšiml, nebo je to spíše nezajímá. Nečekal jsem, že někdy budu řešit něco jako toto, byl jsem normální hoch, šťastný, plný naděje a se spoustou snů, nyní je všechno pryč.

Za deštivých dní chodím často ven a pláču, nepřipadám si tak špatně, mé slzy mizí mezi kapkami vody a já jen pláču s oblohou, prostě v tom nejsem sám. Snažím se najít smysl svého života, ten ale zmizel. Nevím, proč a jak se to stalo, ale vše je pryč. Napětí u nás doma neustále roste. Odmítám tu být, bolí mě přijímat urážky a nezájem své rodiny, bolí mě pronikavé pohledy lidí, zraňují mě otázky na můj duševní stav. Už nechci dál lhát. Začal jsem to cítit, den mého konce se blíží, vlastně už je skoro tu. Má duše mě opustila. Jsem už jen pouhá slupka člověka, tělo bez duše.

Ten den už je tady, při své smrti chci být naživu a chci ji mít jistou. Snědl jsem tedy tři krabičky Prothiadenu, nechtěl jsem ale být sám, pustil jsem si tedy písničku od Marilyn Manson – Man That You Fear. Chtěl jsem odejít za hlasu člověka, jehož si velice vážím a jenž mi dával naději. Z kapsy jsem si vyndal žiletku a podřezal jsem si tepnu společně s pár žilami. Toto je konec špatně odžitého života, který je vcelku depresivní, byl jsem jen bezvýznamné stvoření.

Nalezli jsme mrtvé tělo, příčina úmrtí: vykrvácení. Jsme si jisti, že příčina úmrtí byla sebevražda. Od toho bezproblémového chlapce nikdo neočekával tak brzké ukončení života.